

Sygn. akt VIII C 1595/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) spółka z o.o. z siedzibą w Ł.

przeciwko pozwanej P. P.

o zapłatę

zasądza od pozwanej P. P. na rzecz powoda Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) spółka z o.o. z siedzibą w Ł. kwotę 2.600 zł (dwa tysiące sześćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 717 zł. (siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1595/14

UZASADNIENIE

W dniu 8 maja 2014 roku powód Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanej P. P. powództwo o zapłatę kwoty 2.600 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2014 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że na podstawie umowy z dnia 20 sierpnia 2012 roku pozwana przystąpiła do kursu na motorniczego. Zgodnie z umową koszt kursu, wynoszący 5.500 zł, ponosił w całości kursant, przy czym opłata za kurs została rozłożona na raty. Wpłaty pierwszej raty w wysokości 500 zł pozwana dokonała na podstawie wystawionej przez powoda w dniu 4 września 2012 roku faktury VAT. Pozostała część opłaty została rozłożona na 25 rat po 200 zł każda, płatnych po podjęciu przez kursanta pracy u powoda. Zgodnie z treścią umowy szkoleniowej dla kandydatów na kurs motorniczego, kursant zobowiązany był do niezwłocznego zwrotu całkowitych kosztów kursu (pomniejszych o dokonane wpłaty), jeśli przedsiębiorstwo nie zawrze z kursantem kolejnej umowy o pracę następującej po umowie o pracę na okres próbny lub po umowie na czas oznaczony. W przypadku pozwanej umowa o pracę została rozwiązana z dniem 31 grudnia 2013 roku na podstawie art. 30 § 1 ust. 4 k.p. Pozostała do spłaty należność z tytułu opłaty za kurs wyrażała się wówczas kwotą 2.600 zł. Pismem z dnia 17 stycznia 2014 roku pozwana została wezwana do zapłaty w/w kwoty w terminie do dnia 31 stycznia 2014 roku, czego jednak nie dokonała.

(pozew k. 7-10)

W dniu 2 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 3121/14), którym zasądził dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 50)

Nakaz ten zaskarżyła w całości pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, podnosząc, że żądanie pozwu stanowi nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 k.c. W uzasadnieniu odwołująca się zakwestionowała rzekome naruszenie przez nią obowiązków pracowniczych oraz podaną przez powoda przyczynę rozwiązania z nią umowy o pracę. Jednocześnie wskazała, że strona powodowa uczyniła z przeprowadzania kursów szkoleniowych źródło dochodów.

(sprzeciw k. 53-56)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał w całości roszczenie pozwu. Wyjaśnił, że pozwana przy wykonywaniu obowiązków zawodowych dopuściła się licznych uchybień polegających m.in. na rozmowach przez telefon komórkowy oraz pisaniu wiadomości tekstowych podczas jazdy, notorycznym przekraczaniu dozwolonej prędkości, samowolnej zmianie trasy, niezabranie pasażera z przystanku, nie otwieraniu drzwi, niestosowaniu się do sygnalizatora, nieustąpieniu pierwszeństwa pieszemu na przejściu. Pozwana miała świadomość, że zgodnie z zawartą umową szkoleniową, nienależyte wykonywanie przez nią obowiązków skutkować może nie zawarciem z nią kolejnej umowy, a mimo tego dopuszczała się dalszych uchybień, będąc informowana o wynikach kontroli. Wskazane uchybienia stanowiły jedyną i wystarczającą podstawę do nie przedłużenia pozwanej umowy o pracę. Ponadto powód zakwestionował podnoszoną przez pozwaną okoliczność, jakoby organizowane przez niego kursy szkoleniowe miały na celu wyłącznie pozyskiwanie dodatkowych dochodów, jako nieznaną potwierdzenia w rzeczywistości.

(odpowiedź na sprzeciw k. 63-66)

W toku dalszego postępowania pełnomocnicy stron podtrzymali wyrażone w sprawie stanowiska.

(protokół rozprawy k. 76-78, k. 97-102, k. 103-105)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 sierpnia 2012 roku powód Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. zawarł z pozwaną P. P. (poprzednio S.) umowę szkoleniową dla kandydatów na kurs motorniczych.

Zgodnie z umową powód zobowiązał się do przeprowadzenia kursu zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz programem, którego koniec miał zostać zwieńczony egzaminem przed Państwową Komisją Egzaminacyjną. Całkowity koszt kursu wynosił 5.500 zł i podlegał uiszczeniu przez kursanta. Opłata ta została rozłożona na raty, z których pierwsza w wysokości 500 zł podlegała zapłacie w terminie nie później niż 3 dni przed rozpoczęciem kursu, natomiast dalsze raty w liczbie 25 po 200 zł każda, podlegały zapłacie po podjęciu pracy przez kursanta w powodowym Przedsiębiorstwie. W myśl § 6 umowy, kursant zobowiązywał się do regularnego uczęszczania w zajęciach objętych programem kursu (ust. 1), ukończenia kursu w przewidzianym terminie i przystąpienia do egzaminu końcowego (ust. 2), podjęcia pracy w przedsiębiorstwie na stanowisku motorniczego niezwłocznie po uzyskaniu pozwolenia do prowadzenia tramwajów, nie później niż w ciągu trzech miesięcy od dnia zakończenia kursu lub w innym terminie określonym przez przedsiębiorstwo (ust. 3), a także do przepracowania w przedsiębiorstwie co najmniej 25 miesięcy (do dnia ostatniej 25-tej raty za kurs) od dnia podjęcia pracy na stanowisku motorniczego na podstawie umowy o pracę zawartej z przedsiębiorstwem (ust. 4). W przypadku nie zawarcia przez przedsiębiorstwo z kursantem kolejnej umowy o pracę następującej po umowie o pracę na okres próbny lub po umowie na czas określony ze względu na fakt, iż w ocenie przedsiębiorstwa kursant nie wykonywał należytej pracy na stanowisku motorniczego w okresie, o którym mowa w § 6 ust. 4, kursant zobowiązany był niezwłocznie do zwrotu całkowitych kosztów kursu w kwocie 5.500 zł pomniejszonych o dokonane wpłaty.

(umowa szkoleniowa dla kandydatów na kurs motorniczych k. 18-19, okoliczności bezsporne)

W dniu 4 września 2012 roku powód wystawił na pozwaną fakturę VAT opiewającą na kwotę 500 zł tytułem zaliczki na szkolenie, która to kwota została przez P. P. uiszczona.

Następnie w dniu 24 października 2012 roku powód wystawił drugą fakturę opiewającą na kwotę 5.000 zł, tytułem pozostałej części opłaty za kurs, płatnej w myśl zawartej umowy w systemie ratalnym.

(faktura k. 20, k. 21, okoliczności bezsporne)

Pozwana ukończyła kurs szkoleniowy, zdała z pozytywną oceną egzamin końcowy oraz przystąpiła do pracy w powodowym Przedsiębiorstwie na stanowisku motorniczego. Umowa o pracę została z pozwaną zawarta na okres próbny od dnia 15 listopada 2012 roku do dnia 31 stycznia 2013 roku, a następnie dwukrotnie przedłużona na kolejny czas oznaczony: od dnia 1 lutego 2013 roku do dnia 31 sierpnia 2013 roku oraz od dnia 1 września 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku. Ostatnia umowa na czas oznaczony została przy tym zawarta z pozwaną pomimo negatywnej oceny wystawionej przez E. S., pełniącego funkcję kierownika Zakładu (...) w powodowym Przedsiębiorstwie, który w złożonej opinii zakwestionował m.in. dyscyplinę pracy pozwanej.

(z akt personalnych: podanie, umowa o pracę, wniosek zatrudnienia, opinia kierownika Zakładu (...) z dn. 5.08.2013 r.)

W okresie zatrudnienia pozwana dopuściła się szeregu przewinień służbowych związanych z wykonywaniem obowiązków pracowniczych, polegających m.in. na nie zabranii pasażera z przystanku, rozmowach przez telefon komórkowy bez użycia zestawu słuchawkowego w czasie jazdy, przekraczaniu dozwolonej prędkości. Informacje o zachowaniu pozwanej powód uzyskał od pasażerów oraz dyspozytorów z centrali ruchu. P. P. została powiadomiona przez E. S. o zgłoszonych zastrzeżeniach odnośnie wykonywanych przez nią obowiązków służbowych, a także pouczona, że dalsze ich występowanie może skutkować nieprzedłużeniem umowy o pracę. Ponadto, w związku ze stwierdzonymi uchybieniami, pozwana dwukrotnie została poddana kontroli przez pracownika powodowego Przedsiębiorstwa. Podczas kontroli w dniu 1 października 2013 roku, M. G. (1) pełniący w powodowym Przedsiębiorstwie funkcję instruktora, stwierdził podczas wykonywania przez pozwaną obowiązków służbowych następujące uchybienia: nie stosowanie się do ograniczeń prędkości wyrażonych znakami, jazdę z nadmierną prędkością po krzyżakach, krótkie (gwałtowne) hamowanie, jazdę pod iglicę oraz rozmawianie przez telefon w czasie jazdy bez zestawu słuchawkowego. O zaobserwowanych uchybieniach M. G. (1) poinformował pozwaną na pętli tramwajowej oraz poprosił o poprawę techniki kierowania tramwajem. Przeprowadzona z pozwaną rozmowa nie przyniosła pożądanego skutku i podczas następnej kontroli w dniu 9 grudnia 2013 roku, zatrudniony u powoda instruktor M. G. (2), stwierdził w technice jazdy pozwanej następujące uchybienia: notoryczne niestosowanie się do odcinkowych ograniczeń prędkości oraz do ograniczeń prędkości podczas przejazdu przez krzyżaki, trzykrotne niezastosowanie się do wyświetlanego czerwonego sygnału świetlnego, nie ustąpienie pierwszeństwa pieszym na przejściu, brak dynamiki i płynności jazdy, pisanie wiadomości tekstowych podczas jazdy.

Mając na uwadze dotychczasową dyscyplinę i dyspozycyjność pozwanej oraz ocenę instruktorów odnośnie jej zachowania w dniach przeprowadzonych kontroli, powód nie uwzględnił podania pozwanej o przedłużenie umowy o pracę, na skutek czego uległa ona rozwiązaniu z dniem 31 grudnia 2013 roku w trybie art. 30 § 1 pkt 4 Kodeksu pracy.

W dacie rozwiązania umowy opłata za kurs, w części nieopłaconej przez P. P., wyrażała się kwotą 2.600 zł.

(zeznania świadka J. M. k. 98, zeznania świadka E. S. k. 99, zeznania świadka M. G. (2) k. 99-100, zeznania świadka M. G. (1) k. 100, notatka służbowa k. 22, raport z kontroli k. 23, k. 25, pismo k. 24; z akt personalnych: opinia kierownika Zakładu (...) z dn. 12.12.2013 r.)

Pismem z dnia 17 stycznia 2014 roku powód wezwał pozwaną – w trybie § 9 ust. 1 pkt 4 umowy szkoleniowej – do natychmiastowego zwrotu kosztów kursu w kwocie 2.600 zł w terminie do dnia 31 stycznia 2014 roku. W odpowiedzi

na wezwanie pozwana wskazała, że powód nie dotrzymał warunków umowy szkoleniowej, wobec czego wniosła o odstąpienie od roszczeń zawartych w wezwaniu do zapłaty. W toku dalszej korespondencji strony podtrzymały przytoczone wyżej stanowiska.

(wezwanie k. 28, pismo k. 29, k. 30, k. 31, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako niesporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron. Podstawę ustaleń faktycznych stanowił również dowód z przesłuchania pozwanej oraz zeznania świadków M. G. (2), W. S. (1), E. S., J. M. i M. G. (1).

W tym miejscu koniecznym jest podkreślenie, że na rozprawie w dniu 24 września 2015 roku Sąd oddalił wniosek dowodowy strony pozwanej o ponowne przesłuchanie świadka E. S. oraz zobowiązanie powoda do złożenia pisma dotyczącego ilości kursantów, którzy odbyli szkolenie na motorniczego w okresie od 1 stycznia 2011 roku do 31 maja 2014 roku, ilości osób zatrudnionych na stanowisku motorniczego (w tym osób obecnie zatrudnionych) po odbyciu szkolenia w w/w okresie, informacji, czy w okresie zatrudnienia pozwana otrzymywała jakieś premie, a także skarg na pozwaną oraz odpowiedzi na skargi i raporty kontroli, uznając, że wnioskowane dowody nie mają znaczenia dla rozpatrywanej sprawy. Osią przedmiotowego sporu jest bowiem ustalenie, czy pozwana zobowiązana była do zapłaty na rzecz powoda pozostałej części opłaty za kurs, nie zaś ustalenie, czy powód miał obiektywnie istniejące podstawy do rozwiązania z pozwaną umowy o pracę, która to kwestia może mieć znaczenie w przypadku wytoczenia powództwa o roszczenia wynikające ze stosunku pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

W sprawie znajdują zastosowanie postanowienia umowy szkoleniowej dla kandydatów na kurs motorniczych zawartej przez strony w dniu 20 sierpnia 2012 roku oraz przepisy Kodeksu cywilnego.

W niniejszej sprawie bezspornym był fakt zawarcia przez strony umowy szkoleniowej, jak również treść jej postanowień, w szczególności dotyczących wysokości opłaty za kurs oraz zasad ich ponoszenia przez kursanta. Nie powielając ustaleń faktycznych należy przypomnieć, że w myśl przywołanej umowy, pozwana obowiązana była do zapłaty na rzecz powodowego Przedsiębiorstwa kwoty 5.500 zł tytułem opłaty za kurs, przy czym kwotę 500 zł pozwana uiściła przed rozpoczęciem kursu, natomiast kwota 5.000 zł podlegała spłacie ratalnej przez okres 25 miesięcy w kwocie po 200 zł miesięcznie, począwszy od chwili zatrudnienia pozwanej przez powoda. Poza sporem pozostawało również, że P. P. w okresie zatrudnienia u powoda wywiązywała się z obowiązku spłaty rat, a także, iż z dniem 31 grudnia 2013 roku, a więc z dniem końca obowiązywania umowy o pracę zawartej na czas oznaczony od dnia 1 września 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku, z pozwaną rozwiązano umowę o pracę. W takiej sytuacji zastosowanie znajdował § 9 ust. 1 pkt 4 umowy, w myśl którego, pozwana zobowiązana była do niezwłocznego zwrotu kwoty 5.500 zł pomniejszonej o dokonane wpłaty, tj. kwoty 2.600 zł, której to powinności – co nie było między stronami sporne – pozwana nie dochowała.

Kontestując powyższy obowiązek pozwana podniosła, iż powód nie miał przesłanek do rozwiązania z nią umowy o pracę, a także, że roszczenie powoda stanowi nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 k.c.

Rozważania w powyższym okresie rozpocząć należy od przypomnienia, że w myśl § 9 ust. 1 pkt 4 powodowe Przedsiębiorstwo było uprawnione do nie zawierania z kursantem kolejnej umowy o pracę następującej po umowie zawartej na okres próbny lub umowie zawartej na czas oznaczony, jeżeli w ocenie powoda kursant nie wykonywał należycie pracy na stanowisku motorniczego w okresie 25 miesięcy od dnia podjęcia pracy na tym stanowisku. Tak sformułowany zapis umowy daje asumpt do jednoznacznego wniosku, iż decyzja o ewentualnym zawarciu kolejnej umowy z pozwaną zależna była od subiektywnego przekonania pracodawcy odnośnie wykonywanych przez nią dotychczas obowiązków służbowych, strony nie zdefiniowały bowiem żadnych obiektywnych kryteriów, w oparciu o które decyzja taka mogłaby zapaść. Oczywiście subiektywna ocena nie może być utożsamiana z oceną dowolną,

czy też pozbawioną racjonalnych podstaw. Niewątpliwie bowiem powód decydując się na zakończenie współpracy z pozwaną, winien wskazać, z jakich przyczyn uznał, że nie wykonywała ona należycie obowiązków służbowych. W ocenie Sądu w omawianej sprawie powód sprostał powyższym wymaganiom. Jak wynika z logicznych, spójnych oraz korespondujących ze sobą zeznań świadków J. M., E. S., M. G. (2) oraz M. G. (1), w okresie zatrudnienia pozwana wielokrotnie dopuszczała się naruszeń przy wykonywaniu obowiązków służbowych, w szczególności prowadziła tramwaj z nadmierną prędkością nie stosując się m.in. do odcinkowych ograniczeń prędkości, w czasie jazdy rozmawiała przez telefon bez wykorzystania zestawu słuchawkowego oraz pisała wiadomości tekstowe, nie stosowała się do czerwonego sygnału świetlnego, nie ustępowała pierwszeństwa pieszym na przejściach. Pomimo dyscyplinujących rozmów z pozwaną, prowadzonych przez E. S., P. P. nie zmieniła swojego zachowania. Istotnym jest przy tym podkreślenie, że powód po powzięciu wiedzy na temat powyższych uchybień, która była mu przekazywana w skargach pasażerów lub przez dyspozytorów z centrali ruchu, dwukrotnie zlecił kontrolę pracy pozwanej w czasie pełnienia przez nią obowiązków motorniczego. Kontrola ta została przeprowadzona w dniach 1 października 2013 roku i 9 grudnia 2013 roku przez pracowników powoda, odpowiednio M. G. (1) i M. G. (2) pełniących w powodowym Przedsiębiorstwie funkcję instruktorów, którzy w czasie jej dokonywania potwierdzili zasadność stawianych pozwanej zarzutów, stwierdzili również nieprawidłowości w technice prowadzenia tramwaju przez pozwaną (m.in. brak płynności, dynamiki, gwałtowne hamowanie). Mając powyższe na względzie za uzasadnione uznać należy stanowisko kierownika Zakładu (...) E. S. o nie wyrażeniu zgody na dalszą współpracę z pozwaną z powodów jej dotychczasowej dyscypliny oraz treści oceny instruktorów dotyczącej zachowania pozwanej na linii w dniu kontroli. Powyższego nie zmienia przy tym okoliczność, iż część stawianych pozwanej zarzutów miało niezasadny charakter (jak wynika z depozycji W. S. (2), obecność drugiej osoby w kabinie motorniczego, którym kierowała pozwana, wynikała z niesprawności wagonu i chęci wytłumaczenia pozwanej przez w/w świadka, w jaki sposób ma dalej prowadzić pojazd), jak już bowiem wskazano wyżej, decyzja o nieprzedłużeniu z pozwaną umowy zapadała na skutek subiektywnej oceny powoda, a więc dla jej skuteczności nieistotna była liczba uchybień, których dopuściła się pozwana. W ocenie Sądu zaś, przytoczone wyżej przykłady nieprawidłowego zachowania pozwanej należy postrzegać w kategoriach uzasadniających decyzję o nie zawieraniu z nią kolejnej umowy o pracę. W konsekwencji uznać należy, że powód miał prawo żądać od pozwanej zapłaty pozostałej części opłaty za kurs w kwocie 2.600 zł, która nie została przez nią uiszczona. Wyraźnego zaznaczenia wymaga przy tym, że pozwana nie kwestionowała, iż nie zapłaciła wskazanej kwoty, a uzasadniając swoje stanowisko przytoczyła wyłącznie twierdzenia, w których kontestowała zasadność decyzji powoda o nieprzedłużaniu z nią umowy o pracę. Twierdzenia te, z uwagi na swą treść, należy jednak uznać za mało przydatne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, której przedmiotem nie są roszczenia ze stosunku pracy, a kwestia zapłaty przez pozwaną opłaty za kurs. Rolą Sądu nie była zatem analiza wszelkich motywów, jakimi kierował się powód podejmując decyzję o nie zawieraniu z P. P. kolejnej umowy o pracę, ich obiektywnej zasadności, a także badanie, czy w okresie zatrudnienia prócz rozmów o charakterze dyscyplinującym pozwana otrzymywała również pochwały, premie, a jedynie ustalenie, czy zostały spełnione przesłanki wymienione w § 9 ust. 1 pkt 4 umowy szkoleniowej uprawniające powoda do żądania zapłaty opłaty za kurs, na które to pytanie należy odpowiedzieć w sposób twierdzący.

Za chybiony Sąd uznał przy tym zarzut pozwanej, że roszczenie powoda stanowi nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 k.c. Strona pozwana nie wykazała, jakie konkretnie zachowanie powoda należy postrzegać w kategoriach przewidzianych przytoczonym przepisem, przy czym za całkowicie gołosłowny Sąd uznał zarzut pozwanej, iż powód uczynił z przeprowadzania kursów szkoleniowych źródło dochodów i w konsekwencji, w celu zapewnienia odpowiedniej liczby kursantów na kolejne szkolenia, nie przedłuża umów z osobami, które odbyły szkolenie i podjęły pracę, prawdziwość tego zarzutu nie została bowiem w ogóle udowodniona przez P. P. i nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd zasądził od pozwanej P. P. na rzecz powoda kwotę 2.600 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2014 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić przy tym należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty

odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiszczyć je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe ogólne.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c.

Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało uwzględnione w całości. Strona powodowa wygrała spór w 100 %, a pozwana przegrała w 100 %. Pozwana winna więc zwrócić stronie powodowej koszty niezbędne poniesione w celu dochodzenia jej słusznych praw (art. 98 § 3 k.p.c.).

Koszty poniesione przez stronę powodową wyniosły łącznie 717 zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu w kwocie 100 zł, wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej w wysokości 600 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2012 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013, poz. 461, j.t.) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.